

Poštnina plačana
v gotovini

NAŠA ZVEZDA

LETO 1932-1933

JANUAR

LETNIK II. ŠTEV. 5

»Naša Zvezda«, dijaški kongregacijski list, II. letnik. V šol. letu 1932/33 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Jože Pogačnik.

Uredništvo in uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1 — Ček nak. 16.098.

Tisk in klišeji Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 5. štev.:

Božični dar sv. očetu — Knjigi knjig prvo mesto — Kranjski antifonar — Kongreganist govori — Najčistejši (pesem) — Ej, nageljni, nageljni... — Naša pota — Večer (pesem) — Poslanstvo kongreg. mladine — Borba za dušo (povest) — Vitez naše lj. Gospe — Kongreg. obzornik — Povsod Boga — Na potih ljubezni — Slike.

Naši sklepi

V št. Vidu smo sklenili in rekli: »Zelimo, da v bodočem letu vsaka kongregacija na svojih sestankih osvetli različne smeri dijaškega življenja, kakor tudi življenja sploh, z lučjo Kristusove vere, po programu: Po Mariji k Jezusu, k čistemu nauku evangelija, v vsem in povsod.« — Da li se še zavedamo tega, ali pa smo na to pozabili, in hodi vsaka kongregacija svojo pot, brez zavestnega, enotnega stremljenja? In so naši sklepi zgolj formalnost, storjeni le, ker se pač tako spodobi pri zborovanjih? Če je to naše mnenje, ne bomo več delali sklepov, kajti sklepi rode dolžnosti in mimo dolžnosti ne more nihče nekaznovan iti. — Za to leto smo naglasili zadnjo besedo v našem gestu: Po Mariji k Jezusu. Po Mariji k Jezusu, da se ob njem užgemo, si ob njem izmijemo oči, očistimo in okrepimo srce, da bi bili z a r e s k r i s t l j a n i, svestni si svoje krstne zaveze in nanjo ponosni. Kristusa moramo najti v zakramentalnem in liturgičnem življenju Cerkve, v cerkveni avtoriteti, v papežu, očetu vseh vernih, v vseh svojih bratih in sestrah; njega moramo iskati in najti v vseh vprašanjih, ki sedaj tako silno butajo ob nas. — Novo leto se začenja v imenu Jezusovem. Zapišimo tudi mi to ime, ki je naš program, na svoje čelo in v svoje srce, da bomo njega povsod in v vsem iskali in našli.

Uredništvo »N. Z.« vljudno prosi vse akademske in srednješolske kongregacije, da bi pogosto poročale o svojem življenju, prireditvah itd. Kongregacijski obzornik bodi res zrcalo kongregacijske rasti in življenja, malodušnim v pobudo, pogumnim v ponos.

Uredništvo »N. Z.« sporoča dopisnikom, da se zaključí vsaka številka 1. dan v mesecu in poznejših dopisov ne more več sprejemati za številko dotičnega meseca. Dopise,

ki jih ne vrnemo, bomo priobčili v naslednjih številkah.

Uprava »Naše Zvezde« ima v zalogi sledeče knjige:

Sv. pismo NZ I. in II. del, vezano 60 Din.
Kristusov mladeč. Življenjepiš, broš. 25, vez. 30 Din.

Luč z gora. Povest, broš. 15, vez. 22 Din.

Vitez naše lj. Gospe. Misterij, broš. 4 Din.
Poština se zaračuna posebej.

Najprimernejša igra za verske proslave in akademije je misterij »Vitez naše ljube Gospe«. Naroča se pri upravi »Naše Zvezde«.

Knjigi »Kristusov mladeč« in »Luč z gora« sta vredni zlata, nam je pisal neki voditelj. V teh knjigah najde fant in dekle rešitev najtežjih življenjskih vprašanj.

Naš božični dar sv. očetu Piju XI.

Poziv, s katerim smo se obrnili v novemberski številki »Naše Zvezde« na akademske in srednješolske kongregacije, je bil od vseh navdušeno sprejet. Stotine in stotine fantov in deklet je na lep način izpričalo vdanost sv. očetu in katoliški Cerkvi. Listke, ki smo jih v ta namen razposlali, smo prejeli izpolnjene od 532 kongreganistov in 554 kongreganistinj. Gotovo pa so se našemu vabilu odzvali tudi drugi, katerim nismo mogli več listkov razposlati ali pa jih niso mogli pravočasno vrniti. Vodstvo DMK je torej 24. decembra 1932 popolnoma upravičeno odposlalo v imenu vseh akademskih in dijaških kongregacij sv. očetu sledečo brzojavko:

Beatissime Pater!

Sodales congregationum studiosae juventutis Sloveniae congregati cum sodalibus totius orbis terrarum, Sanctitati Vestrae ad diem natalem Domini nostri Jesu Christi dono mittunt fructus trium s. missae sacrificiorum, tres sodalium communiones nec non opera bona trium dierum.

Moderator congr. stud. iuv. Sloveniae

Sveti oče!

Združeni s kongreganisti vsega sveta pošiljajo člani dijaških kongregacij v Sloveniji Vaši Svetosti za božični praznik darilo treh sv. maš, treh sv. obhajil in dobra dela treh dni.

Vodstvo DMK v Sloveniji

Odgovor svetega očeta

Città del Vaticano 27. 12. ob 14 h 25'.

Došlo ob 16 h 30'.

Evêque Rožman, Ljubljana.

Munus obsequii plenum a congregationibus marialibus studiosae juventutis slovenicae exhibitum beatissimus Pater apostolica benedictione rependit, qua eis divinas gratias deponit.

Cardinalis Pacelli

Vatikansko mesto.

Škofu Rožmanu, Ljubljana.

V povračilo za vdanostno darilo, ki so mu ga poklonile marijanske kongregacije slovenskega dijaštva, jim podeljuje sveti oče apostolski blagoslov, ki naj jim izprosi obilo božje milosti.

Kardinal Pacelli

Knjigi knjig — prvo mesto

Ghirlandajo: Sv. Hieronim prestavlja biblijo

Dandanes se nihče ne more pritoževati, da mu nedostaja knjig. Žalostno dejstvo pa je, da je vedno manj knjig, ki bi mladega človeka duhovno dvigale, ki bi mu v letih notranjih bojov in kriz nudile oporo ter mu v perečih življenjskih vprašanjih dajale zanesljiv odgovor.

V dobi knjižne prenasičenosti in duhovne zmedenosti, v dobi, ko zlasti iz mladine izhaja stremljenje po novi orientaciji, ko se vedno pogosteje pojavlja klic po verski obnovi — v tej dobi se čimdalje bolj uveljavlja prepričanje, da je mladini najzanesljivejši vodnik v življenju knjiga vseh knjig, sveto pismo.

Zato je vedno močnejše tudi stremljenje, da se tej častitljivi knjigi vrne čast in dostojanstvo, ki ga je imela nekdanj. Uspeli se že kažejo: po mnogih krajih so se osnovalе družbe za izdajanje svetega pisma, ustanavljajo se biblični krožki, zanimanje za sv. pismo vedno bolj raste. Knjiga, ki je bila dolgo časa nekako potisnjena v kot

in pozabljena, stopa zopet na plan, pridobiva na ugledu, postaja počasi zopet last širokih ljudskih plasti.

Tudi pri nas se polagoma zbuja zanimanje za to knjigo, vendar ne v tisti meri, kakor drugod in kakor knjiga zasluži.

Tu čaka kongreganiste hvaležno delo. V kongregacijah se vzgaja nov rod slovenske mladine, prepojen z živim krščanstvom; kongreganisti so zato najprej poklicani, da razpihajo slabotno iskrico zanimanja za sv. pismo v močan plamen bibličnega gibanja, ki bo zajelo tudi druge dobro misleče kroge in jih napolnilo z zavestjo, da gre sv. pismu med vsemi knjigami prvenstvo.

Knjigi knjig, sv. pismu — prvo mesto! Zakaj?

Sv. pismo je božja knjiga, pismo vseмогоčnega Boga človeškim otrokom. Spisali so ga sicer pisatelji, ki so bili navadni smrtniki, otroci svoje dobe, a pri delu jih je vodil Sv. Duh, da so zapisali čisto resnico, brez zmote. Zadaž za preprostimi besedami zato skrivnostno veje Duh božji, utriplje božje življenje.

V tem, da je sv. pismo beseda božja, da iz njega po ljudeh govori Duh resnice, je ves njegov pomen, vsa njegova vrednost, vse njegovo dostojanstvo.

Kako so se verniki nekdanj, ko je bilo krščanstvo še mlado, vera še močna, tega živo zavedali! Svete knjige so shranjevali pri tabernaklju, v bližini Najsvetejšega. Na eni strani oltarja sv. pismo, na drugi sv. Rešnje Telo: Kristus, ki je naša luč, in Kristus, ki je naša moč.

V dobi preganjanja so mnogi rajši umrli, kakor da bi poganom izročali svete knjige. Dati sv. pismo v roke sovražnika, se jim je zdelo toliko kot izdati

Gospoda. Hranili so jo kot najdražji zaklad. Kot duhovno dediščino so jo izročali otrokom in otrok otrokom, s solzami v očeh so jo brali v svetih urah in s poljubi so se poslavljali od nje. Zares občudovanja vredno spoštovanje do božje knjige!

Knjigi knjig — prvo mesto! Zakaj še?

Zato, ker ji je srce in središče Jezus Kristus. Stari zakon ga napoveduje in človeštvo na njegov prihod pripravlja, novi zakon, zlasti evangeliji, nam ga predstavlja neposredno, v njegovih delih in govorih.

Spoznavati sv. pismo se pravi spoznavati Kristusa, vtapljati se vedno bolj v globino njegovega skrivnostnega, božanskega življenja. In poznati Kristusa, ali ni to najvišja in najlepša znanost? V tem smislu je že veliki učitelj narodov, apostol Pavel, prostodušno izpovedal Korinčanom: »Sklenil sem bil namreč nič drugega ne vedeti med vami, ko Jezusa Kristusa in to križanega« (1 Kor 2, 2).

Želja po spoznanju Kristusa je odvrnila nekdanj 19 letnega Avguščina od filozofije in ga napotila, da se je oklenil sv. pisma. V svojih »Izpovedih« pripoveduje, kako se je v mladosti posvetil studiju zgovornosti. Ciceronova knjiga »Hortensius« mu je zbudila veselje do filozofije in vseč mu je bilo, da pisatelj »s svojo besedo ni prigovarjal k tej ali oni ločini, ampak k ljubezni do modrosti same, pa bodi že kakršnakoli, češ, le njo naj iščem in zasledujem, le nje naj se oprimem in z vsemi močmi držim.« Ciceronova beseda ga je vžgala. »Samo nekaj,« pravi, »je zadrževalo žar moje gorečnosti, namreč to, da v knjigi ni bilo Kristusovega imena. Noben spis, kateremu je tega imena manjkalo, me ni mogel do kraja osvojiti, pa najsi je bil kakor že koli učen in izbrušen in resničen. Zategadelj sem sklenil usmeriti svojo pažnjo na sv. pismo, da bi videl, kakšno je. Pa vidim, glej, stvar... ob vstopu neznatno, ob postopu vzvišeno in v skrivnosti zavito; le da jaz nisem bil tak, da bi bil mogel vstopiti v njo ali upogniti tilnik do njenih korakov« (III, 4, 5).

Po spreobrnjenju je Avguštin postal ponižen in je prodril tako globoko v skrivnosti sv. pisma kot malokdo. Njegov zgled dokazuje, da sv. pismo zadovolji tudi najgloblji misleca. Ta knjiga je slična vrelcu, ki vedno daje vodo in nikdar ne usahne. Tisti, ki so bili pred nami, so zajemali iz duhovnega vrelca sv. pisma; in oni, ki bodo živeli za nami, bodo prav tako zajemali; a bogatih duhovnih zalog, ki so nakopičene v njem, ne bodo izčrpali. Takšna je pač narava duhovnih studencev: kolikor več iz njih zajemamo, toliko obilnejša je milost Sv. Duha; kajti Kristus je dejal: »Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije. Kdor v me veruje, bodo tekli, kakor pravi pismo, iz njegovega osrčja potoki žive vode« (Jan 7, 37. 38).

V vsakem, tudi najkrajšem izreku sv. pisma je obseženo neizmerno bogastvo globokih misli. Posebno to velja o evangelijih in listih apostola Pavla. Kaka duhovna zakladnica misli in resnic za življenje! Na vsa težka vprašanja, ki danes pretresajo svet, dobiš tu zanesljiv odgovor.

Seveda, če hočeš duhovno rasti ob sv. pismu, ga moraš znati prav čitati. Čitati ga moraš predvsem s ponižnim srcem, kajti skrivnosti božje se najgloblje razkrivajo ponižnim: »Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si prikril to modrim in razumnim in razodel malim« (Mt 11, 25). Sv. Avguštin priznava, da se je v njegovi mladosti zmerni slog sv. pisma upiral njegovi modrosti, a zato tudi njegova mlada bistrost ni mogla prodrati v globine svetega pisma. »In vendar — pravi — je bilo (sv. pismo) tako, da je raslo z malimi« (III, 5). — Čitaj sv. pismo s čistim srcem. »Blagor čistim v sreju, zakaj ti bodo Boga gledali.« Poželjivost obrača duha na to, kar je nizkotno, zaslužnjuje dušo, onemogoča ji vsak duhovni polet. Čistemu srcu pa se razkrivajo božje skrivnosti; samo tisti, ki je čist, ki ni vklenjen v okove čutnosti, se bo kakor na orlovih perotih dvigal k večni Luči, ki sije iz sv. pisma. — Zlasti pa čitaj besedo sv. pisma premišljeva je. Kdor ostane samo pri zunanji obliki,

kdor sv. pismo čita površno, ne bo odkril v njem vsega duhovnega bogastva. O sv. pismu velja, kar trdi psalmist o čudovitosti stvarstva: »Njegova čuda so v globini« (Ps 106, 24). Šele po premišljevanju se ti bodo prelili zlati nauki v krepostno življenje.

Po premišljevanju boš živo začutil, kako čudovito moč ima sv. pismo do človeških src. Res so poedine knjige mnogokrat preproste, a beseda svetopisemska je vedno živa in učinkovita, »ostrejša kakor vsak dvorezen meč, in prodre do ločitve duše in duha, tudi do sklepov in mozga, ter razsoja misli in namene srca« (Hebr 4, 12). Ena sama beseda: »Ako hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih« (Mt 19, 21), je ustvarila v Cerkvi redove. — Druga beseda: »Kdor sprejme otroke v mojem imenu, mene sprejme« (Mt 18, 5) in: »Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25, 40), je poklicala v življenje krščansko dobrotelost.

Tako moč ima navdihnjena beseda še danes. Še danes vžiga, še danes polje v njej božje življenje, še danes učinkuje nadnaravna sila, ki je skrita v njem.

Zato knjigi knjig prvo mesto tudi v kongregaciji! Naj bo praktični sad tega razmišljanja predvsem sklep: več sv. pisma v naše kongregacije! Odborove seje, zlasti pa kongregacijski sestanki, naj se redno otvarjajo z molitvijo in čitanjem sv. pisma. To bo takoj v početku ustvarilo neko svečano, resno razpoloženje in kongregacijski sestanek bo spominjal na liturgijo (božjo službo).

Predvsem pa naj se čimprej začne z ustanavljanjem bibličnih krožkov v okviru kongregacij. V teh krožkih se bo studij sv. pisma gojil sistematično. Pri sestankih bi se moglo obravnavati na kratko kako uvodno vprašanje, v kolikor je to potrebno za umevanje sv. pisma; glavno pa bo čitanje sv. pisma. O prečitani tvarini se bo vršil razgovor, ki se ga bodo udeleževali vsi člani krožka. Sestanek bo zlasti zanimiv, če se bo tvarina obravnavala v najtesnejši zvezi z današnjimi razmerami. Koliko je vprašanj, ki zanimajo katoliškega izobraženca in se dajo mikavno pojasniti iz sv. pisma! Naj omenim samo nekatera: božanstvo Jezusa Kristusa, dokazano na njegovih govorih; Kristus in bogastvo; farizejski duh pri Judih in krščanstvo (aplikacija na današnje razmere); prva krščanska občina v Jeruzalemu s posebnim ozirom na versko življenje prvih kristjanov; prva krščanska občina in socialne razmere prvih vernikov; prvi kristjani in karitas; krščanstvo in osebna svoboda; biblična poezija, pokazana na evangeljskih prilikah; prva krščanska generacija in pričakovanje konca sveta; Pavel kot apostol narodov (velikopoteznost njegovega misijonskega načrta); Cerkev skrivnostno telo Kristusovo; katoliška akcija v apostolski dobi (sodelovanje laikov z apostoli); problem dela v evangelijih in apostolskih listih itd.

Delo v krožku bo zelo olajšano, ako bodo imeli člani krožka vsak svoj izvod sv. pisma. Glede novega zakona je to posebno lahko, ker je na razpolago dober slovenski prevod, v prirobnih oblikah, prirejen po grškem izvirniku in opremljen s kratko razlago.

Po bibličnih krožkih bo kmalu prodrlo načelo: noben kongreganist, nobena hiša kjer stanuje, ali kamor zahaja kongreganist, brez sv. pisma! Sv. pismo po besedi Janeza Zlatousto obdaja pravičnega kakor močan obrambni zid, odstranja hudobijo pri korenini, preganja malopridnost, vodi dušo h kreposti, seje seme pobožnosti in pospešuje, da dozorevajo njeni sadovi.

Vsakdo, zlasti pa kongreganist, zajemaj iz neusahljivega vrelca življenja in pij Kristusa, kakor te lepo opominja veliki učitelj sv. Avguština, škof Ambrozij: »Pij iz obojne čaše, starega in novega zakona, ker v obojni piješ Kristusa. Pij Kristusa, ker je vir življenja. Pij Kristusa, ker je reka, katere valovi razveseljujejo božje mesto.«

Dr. A. Snoj

Kranjski antifonarij

V župnijskem arhivu mesta Kranja hranijo redko umetnino iz srednjeveške samostanske umetnosti, z roko pisan in slikan antifonarij, to je zbirka pedspevov (antifon) iz brevirja. Te antifone so vzete ali vsaj posnete po sv. pismu. Naša slika predstavlja v gotških črkah antifono iz praznika Razglašenja Gospodovega (krst Jezusov, ki je na vzhodu glavna misel tega

praznika). Tam imamo besedilo responsorija (odpeva) po berilu: *Hodie in Jordane baptizatus Domino apertj sunt coeli et sicut columba super eum Spiritus mansit et vox Patris intonuit: Hic est...* (Ko je bil danes Gospod v Jordanu krščen, so se nebesa odprla in Sveti Duh je ostal nad njim v podobi goloba in zasliali so Očetov glas: Ta je...)

Slika ponazoruje, kako so tedaj spoštovali sveto pismo in pri božji službi živeli iz njega ter s koliko ljubeznijo so se posvečali delu za božjo besedo.

Kongreganist govori tovarišem za novo leto

Stojimo na razpotju. Naše oko se z nekim neznanim strahom ozira naprej in nazaj. Katastrofalni polom, ki grozi vsemu svetu, nam vzbuja vprašanje, kam drvimo in kakšen bo konec te svetovne tragike. Modernizacija vlada svet in moderna tehnika je s svojimi številnimi iznajdbami dosegla velikanske uspehe. Pričakovati bi bilo srečnih dni, a vendar ni tako. Pri vseh uspehih, ki jih je tekom stoletij doseglo človeštvo na znanstvenem in kulturnem polju, še nedostaja to, kar je najvažnejše, namreč zadovoljnost. Trudijo se sicer posamezni narodi, da bi zadovoljili človeštvo. Toda vse je brezuspešno. Kako naj bo vendar vsak socialno misleč človek zadovoljen, ko vidi na eni strani bogastvo in razkošje, na drugi strani pa revščino in pomanjkanje.

Pri tej priliki mi pridejo na misel besede sv. Avgušтина: »Ustvaril si nas zase in nemirno je naše srce, dokler se ne spočije v tebi, o Bog!« Te besede je napisal mož, ki je celih 18 let iskal zadovoljnost in jo naposled tudi našel v svojem Stvarniku. Razumljivo je torej, odkod izvira nezadovoljnost. Pri vsem kulturnem napredku, katerega je doseglo človeštvo, je pozabilo na Njega, ki je Stvarnik vesoljstva. Bog se je usmilil nesrečnega človeštva vsled greha prvih staršev in mu poslal Odrešenika, kateri nas ni samo rešil večne smrti, ampak nas je tudi poučil, kakšno naj bo naše razmerje do Boga. V ta namen je ustanovil katoliško Cerkev, kateri je poveril nalogo, da vodi človeštvo k pravi sreči in zadovoljnosti. Cerkev je to svojo nalogo vestno izvrševala in jo še izvršuje. Ponesla je po svojih poslancih, škofih in duhovnikih, Kristusov nauk vsem narodom zemlje.

Kakor je že razvidno iz prejšnjih vrstic, bi vam, tovariši kongreganisti, rad govoril o zadovoljnosti, katero dandanes pogrešajo vsi sloji človeštva. Ob novem letu si navadno vsak dela račune in načrte, kako bo vodil svoje pod-

jetje. Tudi naša dolžnost je, da si izprašamo vest, kaj smo do sedaj storili in kje smo iskali zadovoljnost in srečo. Če si morda moramo dati na to vprašanje negativen odgovor, je naša dolžnost, da začnemo svoje delo na popolnoma nov način. Poglejmo dobro zgodovino krščanstva, in videli bomo, da so našli zadovoljnost vsi narodi, kakor tudi posamezniki le v pravem pojmovanju Kristusovega nauka. Zato imamo mučence, ki so z življenjem zapečatili svoje prepričanje in tudi druge, ki so iz ljubezni do svojega Učenika zapustili vse svoje premoženje ter šli v samoto, kjer so, ločeni od sveta, živeli edino le za svoj končni cilj, da bi na zemlji pri vsem trpljenju, ki jih je spremljalo, našli mir in zadovoljnost le v svojem Stvarniku, s katerim naj bi se po smrti združili za vso večnost. Junaško in s smehljajem na ustnicah so šli mučenci v smrt, zavedajoč se, da so jim muke, katere imajo pretrpeti, ključ do neba, kjer je pravi dom sreče in zadovoljstva.

Zadovoljnost moramo torej iskati le v živi veri, trdnem upanju in brezmejni ljubezni do Boga in do bližnjega. Nam vsem je trpljenje v tem ali onem oziru zvesti spremljevalec v življenju. Često nas hoče popolnoma uničiti in tega ali onega se že polašča obup. Toda nismo še izgubljeni. V tabernaklju biva božji Zveličar, ki nas vabi k sebi in nam milo kliče: »Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi in jaz vas bom poživil.« Obračajmo se zaupno k Njemu in obiskujmo ga pogosto v tej ali oni cerkvi! Pred Najsvetejšim bomo našli moč, s katero bomo premagali vse ovire na potu življenja. Res je, da nam današnje kritične razmere ne vzbujajo mnogo nade na zboljšanje svetovnega položaja in da navidezno vse propada. Toda, ne obupujmo, kajti On, ki je premagal svet, nam zagotavlja zmago, ako bomo vztrajni in pogumni.

Sveti Pavel pravi, da vse premore v njem, ki ga krepča. Tudi mi iščimo moč za vztrajnost le v pogostem sv. obhajilu, kajti edino v tem se bomo lahko pripravili za življenjski boj. Dalje moramo kot zvesti Marijini otroci biti tudi otroško vdani svoji nebeški Materi. Zahajajmo pogosto pred njen oltar, kakor se zateče otrok pogosto k svoji ljubi mami, in jo zaupno prosimo, naj nam bo zvezda vodnica skozi viharno morje življenja v pristanišče večnosti. Pri vsem tem pa nas mora navduševati simbol božične dobe — neizmerna božja ljubezen do človeštva —, katera naj bi v naših sreih rodila zopet ljuβezen.

Tako, tovariši kongreganisti, pojdemo z novim letom, prešinjeni z novimi močmi na delo in delajmo, kakor da bi mislili večno živeti, ter molimo, kakor da bi mislili danes umreti. Če bomo to dvojje natanko spolnjevali, bomo tudi našli zadovoljnost srca in pri tem

z ljubim Sinom nas blagoslovi,
Devica Marija!

J. J., Maribor

Najčistejši

(Za 2. februar)

*Kot cvetka, ki biserno skloni glavico, Tvoj dih je kot vetrc v majniški noči;
ko jutrnje sonce jo toplo poljubi, Tvoj smeh je kot pesem večernega ave
si lepa, o Deva! iz dalje, o Mati!*

*Zazrl sem v noči Te — Tvoje podobe
odsev mi je padel kot bela snežinka
na srce, o Sestra!*

Ivan

Ej, nageljni, nageljni . . .

Kaj še cveto? Zares!

Zadnje počitnice sem jo udaril na Dolenjsko, tja skozi Novo mesto in Šent Jernej v Pleterje. Hotel sem tam v svetem miru opraviti svoje vsakoletne duhovne vaje, osemdnevne. Človek, ki tolikokrat drugim govori, se mora še toliko več z Bogom pogovoriti.

Prav, ali čemu vprav v Pleterje?

— Tam imajo namreč menihi kartuzijanci svojo kartuzijo, svoj samostan. Njih ustanovitelj je sv. Bruno, čigar god slavimo 6. oktobra. Spokorni red je to, bržčas najstrožji v katoliški Cerkvi. Pri

nas so se skrili tja pod Gorjance, v tihoto in samoto. Tam se vrstijo hišice-celice, vsaka z malim vrtičkom, vse pa z visokim zidom obdane. Samo tri so še prazne, so mi rekli, in čakajo na izvoljence božje; v vseh ostalih pa so možje raznih narodnosti in iz različnih stanov. Tudi bivše pomorske in topniške častnike najdeš tam. Starejši francoski pater se mi je predstavil: »Jaz sem bil dragonec.« Povedal je to slovenski, z izrazitim l in odprtim e.

Kaj delajo kartuzijanci? Postijo se, molijo in Bogu hvalo pojo podnevi in ponoči. Da, tudi ponoči! Ob pol enajstih je zapel zvon: prečudno doni v to nočno in gozdno tihoto. Zadonel je: znak menihom, da vstanejo k molitvi. Vsak odmoli v svoji celici dnevnicke Matere božje. Ob četrtna dvanaest zazvoni znova: vsi gredo v cerkev k jutrnjicam. Temne postave, z drobno lučko v rokah, se pomikajo po dolgih hodnikih. Pridružil sem se in zavzeli smo prostor pred oltarjem božjim. Nobene svetle luči, nobene žarnice, le medle petrolejke obsevajo ozke profile obrazov; včasih jih zagori po deset, nato zopet le ena sama, tam v sredini, katere žarek obseva samo knjigo bravca. Peli smo in molili, zdaj na glas, zdaj tiho, v zboru in posamič. Ko sem se spet vrnil v svojo celico, je bilo tri četrtna dve . . .

Toda ti me začudeno gledaš: kje so vendar tisti nageljni, in kaj je z njimi? Počakaj malo! Torej kartuzijanci so strogi menihi. Hrano imajo dvakrat na dan, ali ne vedno, mesnih jedi pa nikdar. Pripovedal mi je nekdo, kako so nekoč židje obiskali to kartuzijo ter venomer spraševali: Kako se neki morejo ti ljudje kar žive zakopati med te tesne stene? Seveda, žid tega ne bo umel, razumeti more to le kristjan, ki ve, kaj je molitev in kaj pokora.

Nekega dne proti večeru sem hodil okrog notranjega obzidja in opazoval tiste hišice-celice. Popoln mir povsod. Iz vrtičkov teh hišic so se dvigali vrhovi jablan in hrušek, v nekaterih se je vzpenjala po zidu vinska trta. Toda glej, tam na onemle oknu — ali dobro vidim? — nageljni, zares, rdeči nageljni, se penijo čez okno celice.

Vesel sem bil teh nageljnov. Saj to ti lahko zaupam, da imam nageljne zelo rad. Pred nekaj leti je bilo, ko sem nosil iz Ljubljane dva taka naša nageljna skozi Italijo, Švico in Francijo in si ju zasadil gori v Belgiji. Eden mi je usahnil, drugi je lepo pognal. — Toda zato sedaj ne gre in če bi bil zagledal nagelj kje drugje kakor pa na oknu kartuzijske celice, se še zmenu ne bi zanj. V kartuziji me je pa prevzel in mislil sem si: Fantje, takšna mora biti naša pobožnost, kakor je tale iz Pleterja. Bedenje in molitev, post in pokora v kartuziji nima nič čemernega na sebi; vesela je, dehti in žari in čudno prevzema vsakega, kdor se ji približa. Tudi naše premagovanje, — in brez

Samostan Pleterje

tega ne more in ne sme biti! — naša molitev in naše delo mora biti veselo, mora opajati in osvajati srca krog nas, vse do srca samega Boga. Bodi vesel svojega bogastva tako, da bo pristopil tovariš k tebi in rekel: Rad bi bil kakor ti vesel! Božji Sin in naš brat nam je zaklical: »Kadar se postite, ne bodite čemerni kakor hinavci; grdiyo si namreč obraze, da bi ljudem pokazali, da se postijo... Kadar se pa ti postiš, pomazili svojo glavo in si umij obraz...« kakor o praznikih in dnevih veselja. (Mt 6, 16.) Glasnik Kristusov pa, sv. Pavel, nam zatrjuje, da smo obogateli v vsem v Kristusu — v vsakem nauku, v vsakem spoznanju in da v nobeni milosti ničesar ne pogrešamo. (1 Kor 1.) Zato pa »veselite se vedno v Gospodu; zopet pravim: Veselite se!« (Fil 4, 4.) Po svojem bratu Kristusu smo »deležni edine najvišje božje narave«, božji otroci smo, vse skrinje bogastva božjega so nam odprte: le zajemati moramo iz njih z obema rokama. In da bi bili čemerni pri tem? Dolžni smo Bogu, da smo veseli in ponosni na to, kar v Bogu imamo. Sicer pa vemo, da naše veselje ni ne razbrzdanost ne plitkost, ampak zdrav krščanski optimizem in ponos, ki nam ne sme manjkati tudi v najčrnejših dneh.

Nedavno mi je zaupal kongreganist: »Bil sem mnenja, da dijak ne more spojiti svojega prešernega mladostnega veselja z vsakdanjim sv. obhajilom. Pa sem spoznal tovariše, ki so vsak dan pri obhajilni mizi, a zato nič manj veseli... Zdaj sem se jim pridružil in iz lastnega izkustva vem, da je res, kar se mi je zdelo prej nemogoče.« — Tako je, fantje! Prvi temelj vsakega trajnega veselja je naš sv. krst, ki nam odpira studence samega božjega veselja. In vsak nov zakrament, kakor tudi vsako dobro delo in vsako premagovanje in vsaka žrtev je nov vir neskaljene radosti. Veseli smo in ponosni, da Boga imamo in Kristusa in nebeško Mater in ta svoja mlada leta — in da pripadamo edini, sveti, katoliški in v o j u j o č i se Cerkvi. In le-te ne delimo, kakor nekateri, v »oficijno« in neoficijno, in »njenim besedam in korakom ne sledimo s skrbjo in bojznijo«, temveč v zaupanju in popolni predanosti, ker vemo, da nam jo je Kristus dal, da bi nas k Bogu vodila, ne pa od njega zavajala. — Vsaka drobtinica razodete resnice, sleherna zapoved in volja božja in Cerkve, kakor tudi vsako naše premagovanje ni naša veza in zaslužjenje, temveč luč, svoboda in pot navzgor. Svella se vije za nas steza vse do Boga, po njej Marija z Jezusom ž nami gre. — Mar ni res, fantje!

Da, tako smo rekli, bratje: »Kdor bi občutil katoličanstvo kot breme, se ga bo ob prvi priložnosti otresel z ramen. Kdor še ni občutil katoličanstva z vsemi njegovimi zahtevami in pravicami, kot neizmernega daru božjega, še ni popolnoma naš. Le tisti, ki ga je vesel in ga je v svoji duši vzljubil, bo šel z njim skozi življenje in smrt. Ker močna ko smrt je le ljubezen.«

Veselje je neprecenljiva apostolska moč. Veselje privlači oko in srce, kakor nagelj. Veselje vzbuja hrepenenje in domotožje po Bogu. — Vsak kongreganist bodi celica veselja v naši družini. Mi hočemo vrniti veselje svetu, ki je žalosten...

Nageljne, nageljne na naša okna, fantje!

V. M. Vrtovec, S. J.

*Če le mogoče, naj ima vsak kongreganist svoje sv. pismo in ga često čita.
(Resolucija na V. kongr. zbor. 1932.)*

Obljubljamo vdano zvestobo sv. očetu, Kristusovemu namestniku na zemlji, in svojemu škofu, našemu duhovnemu učitelju in vodniku, po gestu: Porsod za sv. očeta in svojega škofa. (Resolucija na V. kongr. zbor. v št. Vidu 1932.)

Naša pota

(Iz govora srednješolca na akademiji 8. decembra 1932 v Unionu v Ljubljani.)

Otroci sonca smo, ker smo otroci Marije. Marija je bila vedno odeta v ljubkost, milino in sončni žarek. Tudi kadar je njeno srce prediral meč bolečin, ni klonila v malodušnosti. Preveč je bilo trdno njeno zaupanje, da bi se ji stopinje plašile poti, ki jo je Mariji namenil Bog. Marija je dala svetu Jezusa. In kaj je cilj naše poti? Verujem, da moramo dati svetu, ki blodi, spet Kristusa. Marija nam bo v tem vzor.

Naš čas je temen. Tokovi brezverstva zagrinjajo luči. Doba zahteva od nas, da delamo. Čim bolj demonski so tokovi proti nam, tem vnetejše mora biti naše delo. Toda katolicizem je optimizem. Jasen, odločen in smehljajoč se je naš pogled v zapahnjene duri bodočnosti. Kako lepo je zapela Marija v silnem zaupanju svoj Magnificat, ko je zrla v vse skrito in nepoznano, ki jo je še čakalo. Zakaj ne bi še mi danes v dušah vedro peli, ko vemo, da je nad nami nebo, da je tam nebeški Oče, ki je v veke z nami. Saj je res, da začutimo na svojih ramenih včasih križ — morda je tudi sedanji čas takle križ —. Toda križ ni tako temna stvar, kot ga navadno slikamo. Saj je na njem visel tudi božji Sin, ki je o sebi dejal, da je Luč. — To je naš svetli življenjski nazor. Kongreganistom, ki so se s svojo mislijo in molitvijo tesno oklenili Marije, si ga ni težko osvojiti. V Mariji, s soncem obdani Materi božji, žari ves sijaj nadnaravne življenjske modrosti. Res, kdor se tesno oklene Marije, živi v svetu luči, resnice, milosti, tolažbe. To je naš optimizem; z njim gremo na delo!

Za delo pa je treba žrtev. Čudežev Bog ne bo delal, dokler človek še ni zajel v studence naravnih sredstev. Želja, dati svetu Boga, pa držati roke križem, to je nesmisel. Poglejmo Marijo. Ena sama daritev je njena življenjska pot od Nazareta preko Betlehema, preko Simeonovih besed v templju, da bo njeno srce prebodel meč bolečin, pa do ure, ko je Jezus nagnil na križu glavo in izdihnil. — Pa saj delo za Boga ni breme. Pod težo križa so naša srca lahna in naše oči vedre. Iz njih veje ljubezen in toplota in, kamor pogledajo, povsod se čez trpljenje razlije smehljaj.

Svet se ruši. Le nekdo stoji trdno: Petrova skala. Mirno se smehlja nad razvaline: »Ti toneš in razpadaš, jaz pa sem še v popju svojega življenja, pa čeprav mi je že 1900 let.« Silen ponos vstaja v nas ob misli na sv. Cerkev. Pripravili smo dušo vsaki besedi papeža. Gorko jo bomo sprejeli, ne samo takrat, kadar ukazuje, ampak tudi takrat, kadar svetuje. Zavedamo se, da se barometer našega katolicizma dviga in pada tako, kot se dviga in pada naša pokorščina do papeža. — Marijo pogledjmo, ki je danes med nami. Tiho je bila dejala: »Glej, dekla sem Gospodova.« Nizko, prav nizko se je bila sklonila, pa je zato potem, ob svojem vnebovzetju, tem višje poletela, do neba, pred božji obraz.

V tem znamenju krščanskega optimizma, združenega z močno voljo do žrtev in pokorščine, se klanjamo danes kongreganisti Tebi, Brezmadežna. Ohrani v nas to voljo, ko smo Ti darovali vse v preprostosti svojega mladega srca!

Večer

*Pred mojim oknom je pordečila
večerna zarja skrivenčeno drevo.
Nekje se beli prsti po tipkah
klavirja lovijo lahnó.*

*Temna postava utrujeno objema
prašno cesto in kolne v nebo.
V skrivnostnih polsencah tajnega mraka
pa Krist na križu umira težkó. L. T.*

Poslanstvo kongregacijske mladine

(Kongreganisti višješolci naj o članku mnogo razmišljajo zase in na sestankih.)

Uvod: Oris naše dobe.

Vi borci, zbrani okoli kongregacijske misli! Ali razumete klic svoje dobe? Ali so vaša ledja opasana? Poznate li svoje poslanstvo v sodobnem kulturnem življenju, v krščanskem občestvu in v službi Cerkve? Imate tudi moči za svojo lepo nalogo?

Sodobni svet ječi in preklinja pod težo svojega življenja. Opazujte ljudi, govorite z njimi: s preprostimi našim vaščanom, prebivalci mest, inteligentom, delavcem, z različnimi vodniki skozi te čase! Ali ne zija iz vseh obrazov neka življenjska negotovost, neka bojazen, neka bolest in moreča skrb? V duševnih globinah sodobnega človeka je temno, je mrzla, divja borba med nebom in zemljo, v večnih porazih doživlja naša doba prikovanost na ta svet. Trpljenje znotraj, trpljenje zunaj, ugasli pogled pa ne vidi rešitve nikjer. »Na mojem nebu ni zvezd, na mojih potih ni cest, v glavi tema, v srcu bolest,« pravijo glasniki naše dobe dobesedno!

Živimo v velikem času, a postajamo žrtve, sužnji tega časa. Ne obvladujemo časa, ne njegovih vprašanj in nasprotij, nikjer ni velike sproščenosti, suverenega vladanja težke sodobnosti, nikjer tistega dviga iz vseh teh žalostnih notranjih in zunanjih razmer v višine božje prostosti. Ko gleda človek svet in vsa zamotana dogajanja v njem — sub specie aeternitatis — pod večnostnim vidikom, ko presoja in rešuje človek, sproščen nasilja časovnosti, vse probleme svojega življenja v luči večnih interesov, večnih resnic, vse to čuti. Kje so, ki bi stopali v sodobno divje, kaotično, umazano življenje, da bi ga mojstrovali po božjih vzorih, ga urejali po božjih zamislih, ga izoblikovali po večnostnih likih, ga očiščevali in usmerjali v prave smeri? In tisti, ki stopajo vanj, ali ne padajo po nekaj korakih temu življenju v objem, da se nasitijo za vsako ceno njegovih dobrin, da se prepustijo kalnim tokovom, ki jih prej ali slej ugonobijo v svojih vrtincih. Sodobno življenje mori! In tisti, ki se vračajo živi iz borb s sodobnim življenjem, ali niso upehani, zdvojeni zaradi svojih neuspehov, razočarani, ker se jim demoni ne pokoravajo. Kje so, ki bi stopali kakor Kristus v bedo in propalost sodobnega življenja in se vračali čisti, nepremagani, še bolj očiščeni, še bolj sproščeni in okrepljeni za delo in žrtve, ki jih zahteva rešitev človeštva današnjih dni? Brezglaven, naiven radikalizem — in potem nemožat pesimizem — nikjer pa pravega heroizma! Bolehava resignacija, bojazen premagancev, ali je ne opažamo celo med mladino? Tako malo vedrih obrazov, tako malo pristno naravnega, zdravega veselja, smeha, tega čudovitega izraza zdrave, za življenje tvorne, harmonične, po božjem liku urejene duševnosti. Ljudje postajajo melanholični, siti so življenja, bremena, bogati in revni in, če so veseli in se smejejo, je njih veselje nekaj trpkega, razočarljivega, ciničnega, strupenega — ali pa le maska, priučena lažnjiva maska, ki bi naj spretno prikrila pravo notranjost.

To podleganje pred sodobnim življenjem, nezmožnost za socialno prerosnovo, ki ne more več reševati svojih življenjskih vprašanj, ta proces razkroja, stalnega padanja, ali ni to resen znak, ki nam razgalja pravo sliko duševnosti sodobnih ljudi in dinamiko, ki oblikuje vse življenje naših dni? Ali ni to pretresljiv krik, ki nas nujno kliče, da obudimo v celotnem sodobnem življenju one življenjske sile, one prerajajoče energije, ki dajejo življenje in rast — in razvoj v višine prave, božje kulture.

Kongregacijska mladina, veliko je tvoje poslanstvo v sodobnem kulturnem življenju! Priznavamo, da ima sedanja doba še mnogo dobrega. Priznavamo

tudi, da deluje še mnogo zdravih, ustvarjajočih sil. Toda dobri poznavatelji sodobnosti opozarjajo čisto pravilno, da razkrajajo sodobno kulturo bolezni, ki postanejo lahko usodepolne. Ta ugotovitev ni le bolni, črnogledi pesimizem, temveč so z resnimi opazovanji in studijami utemeljene sodbe ljudi, ki imajo pravičen, strokoven vpogled v sodobne kulturne razmere. Če se zdi komu Spenglerjevo delo, *Untergang des Abendlandes*, preveč pesimistično, pa naj si pregleda sodbe o sodobni kulturi, kakor: *Demonija zapada in vzhoda*, *Kolektivna zver divja*, *Elementi moderne civilizacije*, *Boljševiška kultura* — ali kritično stvarna poročila o kaotičnem stanju sodobne kulture, kakor jih je priobčil profesor oksfordske univerze *Senador de Madasinga* v listu »*The Spectator*« ali okrožnica »*Quadragesimo anno*«, kjer izraža vrhovni poglavar Cerkve vso veliko skrb za bodočnost človeštva.

Sicer pa: ali ne čutimo vsi — prav posebno mladina — vso težo naše dobe? Nismo nobeni mehkočutni sanjači in naivni idealisti, ki bi ne vedeli, da je svet — svet, borba, neprestano se rešujoč problem, sedaj lažji, sedaj težji; nismo utopisti, ki bi ne uvidevali, da je življenje na zemlji globoka tragika, ki se neizprosno, dosledno in nujno odigrava na svetovnem pozorišču po zakonih večnosti in časnosti. Da pa bi ne bilo možno med silami, ki ustvarjajo vsakokratne kulturne razmere, pravilnejše in popolnejše razmerje, kakor je v sodobnem življenju, pa ne verujemo. Preglejmo nekoliko natančneje elemente moderne civilizacije in skušajmo ugotoviti v vseh teh pestrih, dostikrat tako očarljivih oblikah in tvorbah sodobne kulture moči, sile, smeri, ki se izživljajo v njih, dinamiko, ki ustvarja sodobne družabne razmere, ki oblikuje religijo, etos, vzgojo, umetnost skorajda celotno življenje modernega človeka.

(Sledi)

Prof. Ivan Bogovič

Borba za dušo

(Godi se na Poljskem. Spisal Ernst Drouven S. J. Prevel ravn. Anton Koritnik.)

1. Iz prosto obdelanega in doslej nedokončanega življenjepisa dr. Breczaya sem posnel tiste odstavke, ki mi pripovedujejo o malem Ivanu grofu Dymu.

Poznam njegovo krivdo; poznam pa tudi njegove vzore in boje. In zame je on to, kar si je prizadeval biti: plemenita in čista duša.

I.

2. »Fanta,« tako reče grof Dym nekega večera v avgustu leta 192... svojima sinovoma pri večerji, »po počitnicah se ne vrmeta več v zavod gospe Ellertove. Danes sem ji sporočil, da smo vama poiskali drugo stanovanje.«

»Poiskali...?« odvrne nekako razdraženo njegova soproga, »jaz niti ne vem nič o tem. Sploh se mi pa zdi več kot dovolj, da sta fanta v enem samem letu že dvakrat spremenila zavod.«

»Sem li morda jaz kriv?« odgovori grof nejevoljen, kakor da bi hotel ženi naprtiti krivdo zaradi tega; vendar še pristavi: »Profesor je bil Karla pognal in, velerodna baronica pl. Nemanič je bila Ivanu pokazala vrata. Sem li jaz tega kriv?«

Oba dečka, ki sta po tem odkritju že hotela poseči v razgovor, sta zopet povabila glavi, ko se je oče doteknil nevarne zadeve, ki je bila ob vsakem »viharju« glavni vzrok očitkov. Preteklo je komaj eno leto, odkar je profesor pisal grofu ljubeznivo pismo, »naj si poišče drugega varuha svojima sinovoma, ker ima on druge dolžnosti, nego da bi cele popoldneve in večere lovil Karla po gostilnah. Profesor je sicer nameraval s to vljudnostjo grofa samo ostrašiti, ker je bil trdno prepričan o svoji nenadomestljivosti. Toda čeprav je grof Dym poznal svojega sina Karla in ga nikakor ni opravičeval, je vendar

menil, da si mora ta sirovi način pisanja odločno prepovedati in je to storil v pismu, ki je profesorja tako pograbilo, da je ukazal fantoma takoj pospraviti kovčege in ju je poslal domov.

Proste dneve, ki sta jih imela zaradi tega, jima je temeljito pokvarila huda ura, ki je vsak dan privršala nad nju, da sta bila končno vesela, ko jima je jezni oče našel novo oskrbnico v osebi neke ovdovele in obubožane plemkinje.

Točno tri in pol meseca je šlo dobro, če odštejemo božične počitnice, ki sta jih fanta prebila doma na gradu Piovo. Potem pa je nekega dne mali Ivan, ki ga je graja »visoke dame« vznejevoljila, bleknil svojemu bratu v skupni sobi: »Stara škatla naj se briga za svojo kramo!« Ker je pa ozmerjana dama vprav v tem hipu prisluškovala pri vratih — seveda vršoč samo svojo varuško dolžnost — in se hipoma v vsem razžaljenem dostojanstvu svojega visokega rodu pojavila pred prestrašenima dečkoma, je sledila zopet pre-nagljena izpremema stanovanja, ki jima to pot ni prinesla prostih dni, ker sta se na očetov ukaz takoj preselila v »najbolj sloveči dijaški zavod gospe Berte Ellert«. Tam sta junaško vzdržala; to se pravi, če je bilo samo junaštvo, ki jima je zagotovilo ta dolgi obstanek, tega ne bom preiskoval. Gospa Berta Ellert je smatrala za svoj največji ponos, da je mogla vsepovsod govoriti: »Svoje fante tako vzgajam, da v 30 letih niti enkrat še nisem bila primorana koga odsloviti.« To je bilo sicer resnično, pa vprav zaradi tega so dijaki njeni hiši nadeli naziv »jama razbojnikov«.

»Kam pa naj se zdaj preselita Karel in Ivan?« je pripomnila gospa Dymova, da bi očeta odvrnila od neprijetne snovi.

»Grof Ozdoba mi je pisal danes dolgo pismo. Zdravnik mu je svetoval, naj pošlje sina Odota tudi v Zetriscin, v hribe. Ker pa sina noče dati v kak privatni penzionat, namerava tam prirediti svoj gradič Montana in si je od škofa izprosil nekega duhovnika za vzgojitelja. Grof Ozdoba mi predlaga, naj tudi jaz pošljem Karla in Ivana gori in isto je svetoval, tako piše, staremu Vondavu za njegovega Rudeta. No, Vondav bo rad sprejel, zlasti če bo to ceneje za njegovega angela. Jaz sem prav tako Ozdobi takoj odgovoril, da njegovo ponudbo s hvaležnostjo sprejem.«

»Rude pride tudi tja!« vzklikneta oba fanta kakor iz enega grla. »To bo čedna stvar. Če tega obdrže, potem sem jaz...«

Karel se ugrizne v ustnice; kmalu bi bil vrgel iskro v sod smodnika.

»Stvar je torej dogovorjena,« pristavi grof Dym; »12. oktobra pojdetta na Montano.«

3. Popoldne istega dne kliče v vili Vondav jasen deklinški glas po hiši:

»Rude! Rude! Rude!«

V drugem nadstropju pade nekaj z glasnim ropotom na tla; potem se oglasi glas od zgoraj:

»Kaj je, Lija?«

»Koj pojdi h gospodu direktorju!« Tako so pravili njegovemu očetu.

»Kaj bi pa rad?«

»Ne vem; toda dobre volje je.«

»Ali veš za gotovo?«

»Da; toda hiti, da se ne ujezi!«

V hipu je 15 letni deček spodaj in potrka na očetovo delovno sobo.

Direktor Vondav ga sprejme z dobrohotnim pogledom izpod monokla. »Rudolf,« pravi s svečanim dostojanstvom, »12. oktobra pojdeš na Montano, v gradič grofa Ozdobe in dobiš v duhovniku dr. Brezayu (izg. Bréčaju) dobrega vzgojitelja.«

»Duhovniku?« vpraša deček začudeno.

»Ni se ti treba bati. Direktor Vondav bo že skrbel za to, da črni gospod ne bo prekoračil svojih pravic. Pobožen si zadosti in ni ti treba še pobožnejšim postati na Montani. Razumeš? Dymova in Odo Ozdoba pridejo tudi tja. Tako, zdaj lahko greš.«

Strumno se Rude obrne. Njemu je malo mar, ali ostane oče dolžan vzdrževalnino gospe Bertii Ellertovi ali grofu Ozdobi. Sicer pa... čeprav je duhovnik; več kot glavo odtrgati mu tudi ta ne more.

(Sledi)

Vitez naše ljube Gospe

Posvetnost:

Res, verjemi mi, ne varam te!

Vitez:

Prav! Vodi me, pokaži k boju mi
in zmagi pet.

Posvetnost:

Tak si se vendarle zmodril?
Juhej, z menoj sedaj v prostost,
kjer čaka te sladkost
ljubezni, vseh slasti,
kjer — — —

Vitez:

Joj mi, srce
prešinja bol! Kaj žge me, kaj plamti,
kot grom rjoveč strašno buči?

Vitez:

Ne, ne! Ne maram! Ne!
Nebeški Bog! Zlo se godi!

Satan:

Godi? O ne? Se je zgodilo!
(Odide z vencem.)

T e m a.

Vitez:

Satan, skòt peklà!
Iz globin srca vpijem k tebi, Bog!
Z rokó mogočno si me udaril:
priznam svoj greh, Gospod.
Usmili se, odpusti mi.

(Čimdalje bolj goreče):

Ah, stiska, sila vsepovsod!
Sramota greha mi preti.
V strahotno noč pogrezam se,
vse globlje, v brezno padam.

(z vsem čuvstvom):

Joj, bol srca!
Bog, zrušil si me,
da za grešno željó
zdaj v prahu ležim
brez vsake moči,
da spake peklà
se v obraz mi režé.

Si zdróbil me v črep,
o ne daj mi, Gospod,
da se ves pogubim,
se v blatu udušim;
o daj mi moči,
da dvignem se spet
in venec tvoj sveti
sovragu otmem.

(Mehko):

Marija, Mati usmiljena,
ozri se name v strašni stiski,
poglej v srce skesano mi!
Ne zametuj pred svojim me obličjem,
zavetnica mi bodi pred Gospodom!

(Žalobno):

Mračen ogenj v srcu žge me,
v zmedi mi vrvijo misli;
pljuskòt gorjá mi buta v prsih:
pomagaj mi, Gospod!

(Sledi)

Mariborske dijaške kongregacije so proslavile 8. december v duhu velikih idej, ki so zbrane v okrilju praznika Brezmadežne. Na predvečer je bila cerkvena pobožnost in priložnost za sv. spoved. 8. zjutraj posebna služba božja s skupnim sv. obhajilom, ki so se ga udeležili tudi člani akadem. kongregacije in precej drugega izobraženstva, ob 10 dopoldne slavnostno zborovanje, kjer je povedala mladina svoje mnenje, zvečer pa akademija s petjem, govori in zelo posrečeno dramatsko uprizoritvijo.

Idealizem, teženje v sfero etične dovršenosti, resno usovrševanje osebnostnega življenja, močatost, odkritost, globoko razumevanje za socialno udejstvovanje v sodobnosti, sveža, neuklonljiva mladostnost in zdrava, neprisiljena družabnost, ki zbira in ustvarja enotnost — vse te vrednote pravega kongregacijskega življenja smo opazili zbrane v samostojno zasnovanem prireditvenem programu. — Poklonjeno je bilo Brezmadežni — kar premore kongregacijska mladina — iz pestrosti, teženj in borb svojega samorastlega življenja.

Govor osmošolca Miheliča — zajet globoko iz lastno doživete življenjske vsebine — je bila odkrita možata beseda — govorjena mladini o pravih smereh, nalogah kongregacije in kršč. socialno reformnega dela. Mi hočemo rasti — je rekel — ob avkloriteti Cerkve v višine osebnostne dovršenosti Brezmadežne in ustvarjati v prvi vrsti ljudi, ki bi bili zmogni reševati vso težko problematiko sodobnosti — v duhu in moči Brezmadežne in njenega božjega Sina — Rešitelja sveta. Med mariborsko kongregacijsko mladino se sploh opaža, da si utira dosledno pot iz neoblikovanega individualizma sodobnega mladinskega gibanja v katoliško akcijsko usmerjenost — ki edina ustvarja pogoje — za uspešno reševanje socialnih problemov.

Ustanovitev škof. vodstva za dij. kongregacije mariborske škofije pomenja v tem oziru tudi resno željo voditeljev in škof. cerkvene oblasti — v duhu in moči Brezmadežne kongregacijsko gibanje v pravi smeri in nam da mnogo neustrašenih borcev za obnovu človeške družbe po evangelijskih naukih.

Poročali bi še, da se je ustanovila 18. dec. na tukajšnji realni gimnaziji kongregacija za dijakinje, ki šteje že sedaj 35 članic. O lepi sprejemni slovesnosti v kapeli oo. jezuitov bomo še poročali. —č

Dij. Marijina kongregacija v Ptuj. Naše kongregacijsko življenje je v lepem razvoju. Pripravljamo se na sprejem, ki ga mislimo imeti 2. februarja. Na praznik 8. dec. smo imeli skupno sv. obhajilo. Sestanke imamo vsak teden. Na sestankih je po možnosti deklaracija, versko predavanje, na kar sledi debata in razgovor. Ustanovili smo literarni odsek, ki je že izdal prvo številko lista »Bo-

dočnost«. Obenem imamo že tudi moški pevski zbor, katerega vodi eden izmed dijakov. Vsakokrat po sestanku tudi pojemo. V višjem oddelku je 20—25 dijakov, v nižjem oddelku okrog 40 in dijakinj tudi okrog 40. Tako stoji naša kongregacija, na katero stavimo velike nade. M. G.

Dijaška Marijina kongregacija Marijanišče-Veržej. Osmi december! Lep dan je bil za nas. Saj smo se s krasno uspelo devetdnevno pripravljali nanj. Pripravljali smo se dušno in telesno, da dostojno proslavimo našo brezmadežno Gospo. Narava sama pa ni hotela zaostati, odela se je v belo obleko prvega snega. Na praznik sam pa je bil sončen dan, kakor je vsa bela in sončna Brezmadežna.

Pred slovesno sv. mašo je bil sprejem kandidatov v kongregacijo. Tri in dvajset src je vzdignilo glas k Mariji: »Izvolim Te danes za svojo gospo, zavetnico in mater.« Kako veličasten prizor! Kandidate je sprejel v kongregacijo ravnatelj zavoda preč. g. dr. Franc Volčič.

Krasna akademija popoldne je še povisala čast Brezmadežne.

Marija se je pa ta dan veselila, ker se je povečalo število njenih sinov v naši družbici in doseglo število 54.

Imamo vsako nedeljo sestank, kjer sejemio in sprejemamo zlata zrna. — Načelnik.

Križanska dij. kongr. v Ljubljani. Vse vaše delo naj se vrši v ljubezni, smo čitali v »Naši Zvezdi«. Sklenili smo, da se bomo tudi mi po svojih skromnih močeh odzvali temu klicu. Vsaj tri družine, ki jih poznamo kot zelo revne, moramo za božične praznike obdarovati, da bomo tako v najmanjših božje Dete počastili. Meseca decembra smo zbirali prostovoljne darove v denarju in obleki. Zbrali smo: 4 pare čevljev, 6 hlač za dečke, 10 kosov perila, 7 jopic, 1 suknjico in 83.— Din. Veseli so bili ubogi otroci toplih darov, a morda so bili še bolj veseli tisti, ki so jim jih darovali. S. W., lajnik.

Škofijski referent DMK, prof. Ante Kordin, ki je bil ustanovitelj in urednik »Naše Zvezde«, je odšel kot škofijski konzultor na novo službeno mesto v Prizren. Vneto in neumorno je deloval za razširjenje kongregacijske ideje med našim dijaštvom. Voditelji smo zgubili z njim dobrega tovariša, dijaštvo pa skrbnega učitelja in voditelja. V kongregacijskih vrstah bo ostalo njegovo ime v neizbrisnem spominu.

Vodstvo dijaških kongregacij (VDMK) se je organiziralo v lavantinski škofiji. Tvorijo ga vsi voditelji dij. kongregacij. Vrhovni voditelj vodstva DMK v lav. škofiji je prof. Ivan Bogovič. — Kot znano obstoja vodstvo dij. kongregacij v ljubljanski škofiji že več let.

Véliki prijatelj. Biser na dnu morja je prijatelj. Toda kje ste, živi prijatelji?

Jaz poznam enega in lahko bi rekel in rečem: dovolj mi je. O ljubljeni Kristus, Ti ne izdajaš! Ti si strog in si sladak; Ti si brezmejno dober; Ti opominjaš in vzpodbujaš; Ti ne raniš in se ne srdiš; Ti si večji od nas, ubogih malih enodnevnih, ki o večnosti sanjamo in ljubiti ne znamo.

Naj me le neresnični prijatelji izdajajo in strahopetni zapuščajo; naj se le sovražniki nad me zbirajo; Kristus ne bo odstopil od mene. On, ki preiskuje obisti in srca, ve dobro, da hoče vse, kar je v meni, vse, prav do zadnjega atoma, klicati njegovo ime.

In končno, kaj mi mar ljudje in njih način, kako me sodijo? Bog je edini sodnik, Kristus mi je dovolj, kdo mi ga bo odvzel?

O, kdo vam more dopovedati o ljubezni Jezusa Kristusa, ča ga sami niste spoznali? In če ste ga okušali le enkrat, en sam trenutek, kdo bi vam mogel izraziti njegov nepopisen čar? Tisti, ki so pili iz te čaše v svojih zrelih letih, vedo, da resnico govorim, da je v njej opojnost, od katere ne moreš ozdraviti več.

(René Bazin, de l'académie française.)

Belgijski katoličani, ki razumejo in cenijo apostolat peresa in knjige, so pred nekaj meseci slavili prvo obletnico, odkar so ustanovili lastno založništvo »Rex«. Njih namen je bil, da bi to založništvo postalo prava trdnjava kat. akcije v Belgiji. V osemnajstih mesecih so razprodali nič manj kot en milijon del: ognjevitih brošur, duhovnih in leposlovnih knjig, zgodovine in pesništva. — Začeli so s prav malimi sredstvi, a danes so sila, katero spoštujejo prijatelji in katere se neprijatelji boje. — Svojih prvih uspehov, pravijo, nočejo praznovati s tem, da bi si zateknili pero za klobuk in udarjali na boben, kajti sedanjemu rodu se zde smešne takšne »proslave«. Pač pa so slavili to-le: 1. Začeli so z izdajo literarnega mesečnika, ki naj opozarja katoličane na domače publikacije, kaj moraš in kaj ne smeš čitati. List je skoraj zastoj, prva številka je izšla v oktobru, z naslovom: »Rex; Pour que les catholiques lisent.« — 2. Takoj so začeli izdajati serijo romanov, ki so namenjeni za maso. Točno vsakih šest tednov izide ena knjiga za 4.50 frankov. Na knjižnem trgu bi stala približno petkrat toliko. — 3. Organizirali so razprodajo svojih edicij po vseh okrajih Belgije tako, da so najeli v svojo izključno službo 14 voditeljev propagande. Le-tem so stavili na razpolago dva avtomobila in enajst krepkih motornih koles. — To je zares katoliško podjetje, ki odgovarja zahtevam časa, ki je opremljeno z modernim orodjem, ki predstavlja katoliško, neugnano silo ter ima svoj ideal, za katerega se izplača žrtvovati se.

Takole pišejo ti katoličani: »Ne mledujemo za nežne čestitke in laskave poklone. Edino, kar nas zanima, je borba. Za borbo pa je treba orožja. Orožje, to nese in se izplača.«

Za takšno katoliško delo moramo biti tudi mi kongreganisti pripravljeni. Nič brezbarvnega ne smemo trpeti med nami: povsod Boga! Bodimo zvesti svoji resoluciji: Ne moremo in ne smemo dopustiti, da bi se med nami še kaj storilo, izgovorilo ali napisalo, kakor da Kristus ni prišel na svet, kakor da nam ni prinesel luči in kakor da ni naš Kralj. — Vivat Rex! Vrt—

Paul Bourget je dopolnil prošle jeseni svoje 80. leto. Ta zelo plodoviti francoski književnik je izdal razne verske, moralne, filozofske, socialne in politične razprave in romane. Z iskrenim, jasnostjo in trdnostjo željnim srcem se je preril iz svojih začetnih zmot do luči Kristusove resnice in do moči Kristusove vere in postal tako tudi sam apostol peresa in »verno orodje božje v dušah svojih bravcev«. Dvoje njegovih del imamo Slovenci prevedeni: *Le Divorce-Razporoka* in *Le Sens de la mort-Zmisel smrti*. — Kakor sem povedal v 3. številki »N. Z.«, nosi zadnji roman pokojnega Bazina naslov *Magnificat*. Bourget pripravlja sedaj roman in ki bo bržčas tudi njegov zadnji, naslov mu bo: *Croire*. — *Magnificat-Croire*: mar ni to izraz istega iskanja luči in izraz veselja in ponosa nad lučjo, ki si jo našel? Ko gre proti večeru in se je dan že nagnil, pogledaš na svojo pot in si je neizmerno vesel: *Magnificat-Croire!* — Pojmo tudi mi Bogu zahvalno pesem za milost svete vere, rastimo v veri iz dneva v dan. Vrt—

Prvi liturgični tečaj v Jugoslaviji je bil od 17. do 20. avgusta 1932 v Varaždinu v samostanu čč. sester uršulink. Vodil ga je o. B. Stričić D. J. Predavanja so bila o liturgičnem pokretu, o liturgiji, o koralnem petju, o cerkvenih oblačilih itd. Zjutraj je bila recitirana sv. maša, jutrnja in večerna molitev je bila iz brevirja in za sklep so peli koralno slovesne vespere. — K temu poročilu pripominja hrvaški župnik J. M. v Ljubščah, da v njegovi župniji vsi verniki skozi vse leto vršijo skupno liturgično življenje s Cerkvijo in vsak večer skupno opravijo v cerkvi večerno molitev: kompletorij iz brevirja. Ali bi bila izvedljiva skupna večerna kongregacijska molitev? In jutrnja sv. maša? Lepo bi bilo!

Napredek misijonov. Tajnik kongregacije za širjenje vere je objavil, da je v 10 letih naraslo število misijonških duhovnikov domačinov od 2670 na 4000. Novih misijonških okrožij je 123. Število katoličanov v misijonških deželah je naraslo za 6.000.000 duš.

Kar storiš najmanjšemu...

Bogat mladenič v Rimu je bolehal za hudo boleznijo. No, pa je okreval in končno tudi ozdravel. Ko je stopil prvič spet na vrt, se je čutil kakor prerojenega. Hvalil je Boga za svoje vrnjeno zdravje. Ózrl se je v nebo in govoril v iskreni molitvi: »Neskončno dobri in bogati Bog! Če bi ti človek sploh mogel kaj povrniti, bi ti jaz prav rad dal vse svoje imetje.«

Čul je to Hermas, imenovan Pastir. Dejal je ozdravelemu fantu: »Dobri dar prihaja od zgoraj. Tja gori ne moreš ničesar poslati, da bi mogel kaj povrniti. Zato pa pridi in stopi z menoj.«

Šel je fant s starčkom. Stopila sta v borno kočjo. Žalost in revščina sta gospodarili v njej: oče je ležal bolan, mati je jokala, otroci so razcepali, polnagi prosili kruha.

Fant se je prestrašil, Hermas pa je začel: »Glej, tu je oltar za tvoj dar, glej, tu so bratje Gospodovi!«

Mladenič je spoznal, kako naj Bogu povrne dobrote, obilno je obdaroval sirote in sam stregel bolnemu gospodarju. Olajšano je bilo gorje v revni družini, ki je fanta imenovala samo še z besedo angel. (Prilike Hermove.)

Laiški apostol. V Šangaju na Kitajskem živi katoličan z imenom Lo Pa Hong. Je predsednik šangajske trgovske zbornice, vodja železniške, električne in paroplovne družbe, ravnatelj velike kovinske tovarne itd. Z vso dušo dela in živi za katoliško stvar. L. 1913. je ustanovil velikansko bolnišnico sv. Jožefa, kjer se zdravi letno do pol milijona bolnikov. Ustanovil je društvo, ki šteje 50 izobraženih članov — vsi so kitajski katoliki — in ti se z njim vred žrtvujejo za delo krščanske ljubezni.

Pred kratkim je potoval po Ameriki in Evropi. Bil je v Newyorku, Berlinu, Lourdesu in v Rimu, kjer je obiskal tudi sv. očeta. Ko so ga vprašali, kaj bi katoliškimi dijakom v Evropi povedal, je rekel: »Povejte jim, da za mladega človeka ni nič večjega, kakor da bližnjemu po svojih močeh dobrote izkazuje. Dijak velikokrat nima denarja, ima pa neizmerne zaklade v svojem srcu, ki jih ne sme obdržati zase.« Vse svoje zmožnosti moramo postaviti v službo krščanske ljubezni.

Tudi pustno veselje. Ne pripovedujem vam nobene pravljice, ampak golo, neolepšano resnico. To vam je bil dečko, ta Oton. Najrajši je imel milanske salame in tirolsko

kapljico. In kot nalašč, ravno te zaželele stvarce mu je poslal stric po pošti za pust. V študentovski sobici je kar zadišalo po teh čudovitih dobrotah. Oton sicer ni bil materialist, kaj še! Celó idealistično je bil navdahnjen, saj je svetovavec v akademski kongregaciji, vendar mu je obraz kar žarel, ko je dobil zabojo tako pristne domače jedače in pijače.

Oton je bil ravno precej zatopljen v novo delo: o uporabnosti betonskih slab. Pa mu šine kot blisk v glavo, polno inženerskih načrtov, svetla misel! Kaj je že rekel danes p. Chastonay pri sestanku akademske kongregacije o važnosti samopremagovanja za mladega fanta? Kako imenitna misel! Le kako je mogel kaj takega tako hitro pozabiti! Seveda, premagovanje je neprijelna beseda.

Vendar, Oton stopi odločno k svojemu pultu, napiše hitro par vrstic na karto, potegne iz predala v omari zavoj cigar in potisne oboje v zaboj med salame in vino.

To je bilo presenečenje v sobici starega bolnega služabnika Müllerja, ko so mu izročili zabojček. Solze veselja so mu zalile oči. Ali je mogoče? Ali niso sanje, Pred njim so same dobre stvari, na katere siromak v svoji revščini niti misliti ni upal.

Zopet je začutil v srcu vero v človeško dobroto in ljubezen. Oton pa še ni bil nikoli tako vesel kot ta pustni torek, ko si je naložil to žrtev. Dr. K. O.

Srčna kultura. Revna žena pusti svoje otroke na cesti, da sama v trgovini malenkost kupi. »Tako pridem,« reče in stopi v prodajalno. Slabo je hranjena, vsa trudna, najrajši bi se zgrudila na tla. V prodajalni opazuje živila; slednjič kupi pol kilograma boba. Ko zapazi še cenejšo vrsto živila, ga zamenja z že kupljenim.

Komaj se vleče proti vratom. Mimo mize gre, kjer leže vsakovrstne igračke naprodaj: punčke vseh vrst, medvedki, gosi iz gumija, leseni konjički. Močno čuvstvo se zbudi v njej in ji iskri negotovo in plašno iz oči! Ko bi vendar imela kaj takega za svoje otročičke! Mala pisana žoga leži prav na robu mize kot bi hotela na tla pasti. Kaj ko bi jo vzela! Nihče ne bi videl! Že iztegne roko...

Mala prodajalka jo je opazovala. Kaj stori? Čaka li, da se uboga žena spozabi in jo nato glasno proglasi za latico? O ne! Hitro priskoči in reče ženi: »Oh, kar pustite jo, saj ne bo doli padla!«

Ali ni to nežna srčna kultura? In deklica je »samo« prodajalka?! N. L.

V teh težkih časih splošne duhovne in socialne stiske se zavedajmo, da so nam vsi ljudje bratje v Kristusu Jezusu; zato skušajmo njih potrebe spoznati in jim pomagati.
(Resolucija na V. kongr. zbor. 1932.)

Paulus und der dreieinige Gott, spisal dr. theol. in dr. rer. pol. Rudolf Blüml, Wien. Naš koroški rojak Slovenec je napisal biblično-dogmatično razpravo, kjer globokoumno prikazuje nauk sv. Pavla o presv. Trojici. »Novic« človek se mora postaviti v luč trinitarnega nauka apostola narodov, da bo priznal »kot otrok božji — Boga Očeta, kot kristjan — Kristusa, Sina božjega, kot duhovni človek — Boga Sv. Duha, kot dedič božji — Boga edinega, ki je vse v vsem!« Knjigo je nemška teološka kritika odlično ocenila. K.

Za biblične krožke v kongregacijah bodo zelo dobro služile sledeče knjige:

Dr. Fr. Willam: Leben Jesu im Lande und Volke Israel. Herder 1932. — Pisatelj je sam prepotoval sv. deželo, kjer je studiral orientalske navade in običaje in si ogledal vse svete kraje. Priprostost in temljitost odlikuje to knjigo, v kateri pisatelj obdeluje Jezusovo življenje in ga prepleta z doživljaji v sv. deželi, z današnjimi navadami in običaji. O knjigi so se razni znanstveniki in književniki zelo pohvalno izrazili. Knjigo krasi mnogo lepih slik.

A. Stonner: Bibellesung mit der kathol. Jugend. Schöningh Paderborn 1932. Vezana 10.50 RM, broš. 9.— RM. Znanstveno delo, s prijetnimi razmišljanji in navodili za branje in uporabljanje sv. pisma. Knjiga bo mnogo pripomogla k razumevanju sv. pisma in k spoznanju, da je čitanje sv. pisma nujno potrebno za poglobitev verskega življenja. — Knjigo priporočamo vsem kongregacijskim knjižnicam in voditeljem. A.

Prejeli smo v oceno: Ljudske igre: Slehernik, liturgični in alegorični misterij v enem dejanju. Poslovenil in priredil Jože Pogačnik. Cena 8 Din. — Ljudske igre, 2. zvezek: Trije kralji, božična legenda

v treh zgodbah. Poslovenil in priredil Niko Kurét. Cena 12 Din. — Obe knjižici je izdala in založila Misijonska tiskarna v Domžalah.

Šah

V Hastings-u se je vršil 4. jan. 1932 šahovski turnir svetovnih mojstrov. Zanimivo partijo, ki se je odigrala na tem turnirju med Kashdanom in E. Jacksonom pričujemo za naše šahiste.

Kashdan : E. Jackson

1. d2—d4	Sg8—f6
2. c2—c4	c7—c6
3. Sb1—c3	d7—d5
4. Sg1—f3	d5×c4
5. a2—a4	Lc8—f5
6. Sf3—h4!	e7—e6
7. Sh4×f5	e6×f5
8. e2—e3	Lf8—d6
9. Lf1×c4	0—0
10. Dd1—f3	g7—g6
11. h2—h3	h7—h5
12. 0—0	Sb8—d7
13. a4—a5!	Ta8—c8
14. Ff1—e1	Tf8—e8
15. Le1—d2!	Sd7—f8?
16. e3—e4!	d5×e4
17. Sc3×e4	Sf8—h7?
18. Se4—g5	Te8—c7
19. Te1×e8+	Dd8×e8
20. Ta1—e1	De8—f8
21. h3—h4	Kg8—g7
22. Ld2—c3!	Ld6—b4
23. Df3—g3!	Te7—d7
24. Dg3—e5	Lb4—d6?
25. Sg5×h7!	Ld6×e5
26. Sh7×f8	Td7×d4
27. Te1×e5	Td4×e4
28. Te5—e7	Preda.

Mohorjeva tiskarna v Celju r. z. z. o. z.

izvršuje vsa tiskarska dela: knjige, časopise, uradne, trgovske, industrijske, društvene in zasebne tiskovine lično, točno in po nizkih cenah

Knjigoveznica

se priporoča za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela, kot vezanje vsakovrstnih knjig, revij itd.

Knjigarna

in trgovina s papirjem ter pisarniškimi potrebščinami nudi veliko izbiro molitvenikov, šolskih, leposlovnih, znanstvenih in poslovnih knjig, papirja, šolskih zvezkov itd.

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Valvazorjeva ulica št. 36

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**
V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI

KONGRESNI TRG

Knjigarna — Pisarniške potrebščine
se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priložnost.

Založba Cankarjevih in Finžgarjevih
zbranih spisov in prvovrstnih
drugih izvirnih slovenskih knjig in
prevodov iz svetovne književnosti

Papir
šolske potrebščine
?

*H. NIČMAN nasl.
Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kopitarjeva 2*

SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
REG. Z. Z. O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6 II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINNE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklame namene, prav tako tudi
KLIŠEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, materiala brezhiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško konfekcijo in modnimi potrebščinami. Velika izbira kamgarnov, sukna in hlačevine iz priznane najboljših angleških, čeških in domačih tovarn. Velika zaloga moških in deških oblek ter v-nakovrstnega perila iz lastne tovarne Trglav. Obleke in perilo se izdelujejo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Stari trg št. 2, Pod Trančo št. 1 in Kolodvorska 8

MOJE NACELO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporočam vse vrste šolskih zvezkov lastne izdelave, kakor tudi vse druge šolske in knjigoveške potrebščine.

A. JANEŽIČ
LJUBLJANA, Florjanska ulica 14

Ure, zlatnina,
optični
predmeti

LUKA VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36